

Ladislav Babić

Alterra: fragment povijesti, prije konačne pobjede

Zbilo se to nekoliko desetljeća prije veličanstvene pobjede radnika na [planeti](#) s dva sunca, i neposredno involvirani u događaj više nisu živi - dapače – umrli su za samog njegovog trajanja. Vlasti su pokušale prikriti svaki trag na zbivanje, te su svi postojeći dokumenti arhivirani i strogi čuvani u njenim arhivima. Tek nakon slavlja na prijestolničnom i ostalim trgovima širom planete, kad se formirala prava, neposredno i strogo kontrolirana radnička vlast, postali su javnosti dostupni arhivirani podaci s natpisom „Strogo povjerljivo – državna tajna“. Državna, jer u vrijeme njegova odvijanja Alterra bijaše nalik današnjoj Zemlji, a događaj koji ćemo opisati bio je „lokalnog karaktera“, s toliko simboličkog naboja po cijelu planetu da se - nakon što se doznalo za njega – slavi diljem globusa. Upozoravam da sam prinuđen, razumijevanja radi te čudesne civilizacije koja je razvila vlastite kulturološke obrazce, puteve, stazice i prečace, služiti se uobičajenim, zemaljskim terminima kako bi čitatelj u potpunosti mogao razumijeti suštinu.

U to doba, u državi o kojoj govorim, njene su elite uspostavile pseudodemokratski sistem vladavine, u kojem su se - između stotinjak i nešto stranaka, služecih tek kao formalno pokriće sustava – na vlasti izmjenjivale dvije nacionalšovinističke, razlikujući se međusobno samo po krinki korištenoj pred biračima. Naime, jedna uopće nije prikrivala svoja stremljenja, dok se druga zaogrnila, mi bismo danas rekli socijaldemokratskom maskom koja sa socijalizmom i demokracijom, sem verbalne povezanosti, nije imala ništa

zajedničkog. Primjetili ste vjerojatno da u nacionalšovinističkim uvjetima mora postojati i „neprijatelj“ na kojega je usmjeren prezir i bijes većine, namjera da se ti remetitelji iskonskih Alterrana protjeraju na druge, po mogućnosti podzemne svjetove. Parlament države, vrlo sličnog imena jednom zemaljskom, kojeg ćemo izbjeći spominjati zbog mogućih neutemeljenih optužbi da govorimo upravo njemu, činili su s golemom većinom delegati spominjanih stranaka, s dopunom još ekstremnijih i nažalost izabranih individua. Nije da u cijeloj državi nije postojala šačica obrazovanih, humanih i prosvijetljenih građana kojima se dozvoljavalo javno rogošenje u perifernim medijima, znajući da ono puno dalje od njih ni ne dopire te ne predstavlja opasnost po vladajuće strukture. Igrom nepredvidivog slučaja, ili nedovoljno izbrušenog izbornog zakona – što je nakon zbivanja koja ćemo opisati, umah ispravljeno – jedan od takvih bizarnih likova bijaše izabran u državni parlament. Liberto, tako ćemo ga zvati, shvaćao je da je samo igračka među gnjidama koje su legalno „okupirale“ ovo najviše zakonodavno tijelo, no za razliku od njih bijaše prejakog psihičkog i moralnog integriteta da bi – konstatirajući činjenice – pristao zavijati s vukovima, uz samoopravdanje kako je sve drugo uzalud. U duši bijaše revolucionar, ne pučist već onaj iskonski tip čovjeka koji uviđa nepravdu i traži načina da je promijeni.

Zakoni donošeni u tijelu kojega bijaše član uglavnom su listom donošeni u prilog elita i vrlo malo se doticali poboljšanja života proizvođača – radnika – čega isti bijahu doduše svjesni, ali zaludni nacionalšovinističkim i međustranačkim obračunima (posve besmislenima, jer – rekosmo – stranke u osnovi bijahu kopija jedna druge) iscrpljivali su se u jalovim nadmetanjima, nerijetko preraslima i u fizičke sukobe. Jedinka svijesna realnosti i njene etičnosti, može shvatiti kako uslovi nisu sazreli za promjene, ali podjednako žarko tome želi doprinjeti. Ostaje joj djelatni put ilegalnog organiziranja istomišljenika, ili pokušaj osvješćivanja naroda o stanju i nužnosti njegove promjene. Prvih bijaše toliko malo i bijahu toliko konfuzno i kaotično različitih stavova po pitanju što poduzeti, da je shvatio kako se mora poslužiti različitim sredstvima od ilegane borbe. Kad čovjek izdaleka miriše govna to je mnogo drukčije negoli kad stane u njih; Liberto je u parlamentu doslovce morao plivati u njima. Shvaćao je, daklem, mnogo bolje od prosječnog stanovnika spomenute Alterrine države njeno stvarno stanje, čemu je podesio i svoju etiku – uvjeren sam, u času kad se sve to zbivalo neprihvatljivu većini državljana. Što zbog inercije svog konzervativizma, a još i više uslijed neupućenosti u stvarno stanje stvari. Liberto je razumijevao činjenicu, jasnu i mnogim zemaljskim stvorovima, da ukoliko režim ne možete smijeniti kolektivnom, revolucionarnom reakcijom naroda, to morate učiniti iznutra, vodeći računa da uslijed degeneracije demokracije standardni putevi ne dolaze u obzir. A

on bijaše, stjecajem prilika, jedna – doduše nevažna, ali ipak – njegova komponenta. Ma kako nebitan po vlasti, ipak je kao osoba s poslaničkim statusom imao mogućnosti stupati u kontakte s njenim organima i ljudima s kojima je to prosječnom državljaninu bilo nemoguće. Godina-dvije delegatskog statusa, i bijaše mu kao inteligentnom stvoru više negoli jasno da vlast - ma kako se to izvana činilo - nikako nije homogena i jedinstvena. Individualne ambicije njenih direktnih i indirektnih nositelja uzrokovale su veća ili manja, samo iznutra vidljiva previranja, u čemu je Liberto i sagledao svoju šansu. Za promjenom, točnije – upozoravajućem proglasu narodu o njenoj nužnosti. Dakako, kako mainstream medijima nije imao pristupa, odmah je odustao od javljanja u perifernima, koje ionako rijetko tko da je čitao. Uspio se povezati s jednim aktivnim generalom, javno slavljenim državotvorcem, ali – ubrzo je shvatio – izrazito pučističkih namjera, ne samo s ciljem osobne koristi već s namjerom totalnog uništenja rivalske stranke, a potom usmjerenom na konačno popunjavanje podzemlja „genetski tuđim faktorom“, „pridošlicama“ koje su „zagađivale“ vjekovno sanjani i napokon dosanjani prostor „iskonskih“ državljana. Dovoljno oštrouman, Liberto se odlučio ubaciti u generalove planove nastojeći ih iskoristiti u vlastite svrhe, koje su išle mnogo dalje i dublje od običnog vojnog udara, koji bi – kao što Balkanci kažu – zamijenio Kurtu sa Murtom ili obrnuto. Vojnici su inače posvuda poznati kao ne suviše bistra čeljad, pa ni Alterra ne bješe izuzetak. General se uhvatio na udicu, i Liberto je njegovim posredovanjem uspio nabaviti sve što mu je trebalo za njegov naum. Sada je samo trebalo čekati trenutak.

U redovnim zasjedanjima parlamenta znale su se naći škakljive teme koje su do krajnosti konfrontirale njegove zastupnike. Izglasavanje zakona tada je zahtijevalo prisustvo svih članova, a lobiralo se i među minorno predstavljenima, van kruga dviju superiorno – gotovo podjednako – zastupljenih stranaka. Svaki glas je u takvim slučajevima zlata vrijedio. Jednu takvu priliku koja se pružala krajem tjedna (na planeti s dva sunca, svakako da vremenske jedinice ne bijahu ekvivalentne zemaljskima) odlučio je Liberto iskoristiti za slanje poruke sudržavljanima. Prije toga, vrlo je lako – s obzirom da s iskaznicom parlamentarca nije imao nikakvih problema – prošvercao u svoje odaje potrebni mu pribor. Na tako značajne dane po Alterrine elite kao što je očekivani, koji je predvidio za svoje djelovanje, uobičajeno je parlament ispunjen do posljednjeg mjesta, jer se odsustvo zastupnika koje bi moglo doprinjeti neizglasavju stranačkih opcija tretiralo kao unutarstranačko izdajstvo, vrlo rigorozno kažnjavano. Tako se i taj petak (jednostavnosti radi govorit ćemo o tom zemaljskom ekvivalentu ekstraterestrijalnog dana) dvorana ispunila do posljednjeg mjesta. Zastupnici, mladi i stari, žene i muškarci, trudnice, invalidi,..., uz uobičajeno i neophodno

tehničko osoblje za opsluživanje glasačke mašine, natiskalo se u parlamentarnim klupama. Uglavno, sve gad do gada – neovisno o spolu, tjelesnoj ili mentalnoj (dis)funktionalnosti, uz izvanredno rijetke izuzetke, jedan od kojih bijaše i Liberto. Kao nezavisnog zastupnika smjestili su ga negdje pri samom kraju dvorane, pokraj ulaznih vratiju, što je uzeo u obzir planirajući svoje djelovanje. Zimsko vrijeme (da, da, ima zime i na dvosunčanoj planeti!) pogodovalo je njegovom naumu, s obzirom na zatvorenost prozora i vrata kako bi se spriječio gubitak topline. Nekoliko minuta nakon što je predsjednik zakonodavnog tijela – a takvo je najznačajnije od svih vladajućih struktura, s obzirom da donosi i amenuje zakone koje vlada potom samo provodi – otvorio zasjedanje, odlučio se na ulazak stižući u jednom džepu sitnu, duguljastu, glatku stvarčicu. Iskoristivši kratki predah u predsjednikovu izlaganju, javio se zahtjevom za riječ u vezi neke – kako je rekao – vrlo bitne stvari po temu o kojoj je trebalo raspravljati. Dobivši dopuštenje, hodajući prema govornici, negdje nasred dvorane, pred začuđenim parlamentarcima okrenuo se oko osi samo da konstatira njenu popunjenost, iz džepa je izvadio malu, krhku staklenu ampulicu dignuvši je u zrak kako bi je – makar samo najbliži redovi – mogli vidjeti, a potom tresnuo njome u pod. Iz razbijenih krhotina, učas je dvoranu ispunio lako hlapljivi, smrtonosni nervni otrov, tisuće puta smrtonosniji od zemaljskih „V-otrova“, a interne kamere parlamenta (u ovoj državi ne bijaše direktnih prijenosa zasjedanja) uhvatile su njegov poslijednji, umirući smješak dok su se tijela parlamentaraca grčila u neznanom užasu koji ih je snašao. Cijela parlamentarna elita države, jednim jedinim potezom čovjeka koji se nije smatrao teroristom (sam sebe je volio zvati „teoristom“ – vlastitim neologizmom za teoretičara društvenih promjena), bila je zbrisana iz političkog života zemlje!

Sad, jasno mi je da se već – mada se radi o fragmentu povijesti dijela vanzemaljskog društva – javljaju oni koji osuđuju, prvo autora koji se usudio opisati, a poslije i sam čin koji je opisao, projicirajući svaki na svoj način cijelo zbivanje na stanje vlastite realnosti. Što je sa nevinima, nerođenom djecom spomenutih trudnica, malobrojnim oponentima nacionalšovinističkih elita u parlamentu,..., što je sa etikom počinitelja (kakvog „teorista“, već najordinarnijeg psihički oboljelog terorista!), kako si autor dozvoljava u javnost prizvati ovakav čin, množe se pitanja onih koji nimalo ne brinu o kolateralnim žrtvama, primjerice američkih „teorista“ i praktičara dronovskih napadaja. Odgovor je posve isti kao i administracije spomenute države – kolateralne žrtve! Kroničar zbivanja ne bi dalje o tome, prepuštajući čitateljima da se zamisle nad ovom kratkom konstatacijom, tim prije što se radi o posve drugoj planeti, sa možda sasvim drukčijim etičkim standardima no ih možemo zamisliti.

Kao što rekoh, cijeli događaj se zbio pred internim televizijskim kamerama visokog doma ove Alterrine države, pa javnost najblažeg pojma o svemu nije imala. Vlasti su zaključile, utoliko prije jer je spominjani general neposredno nakon događaja izvršio uspjeti državni udar, kako je najbolje da tako i ostane – što nije bilo nimalo jednostavno provesti u djelo. Snimci i pisani rezultati naknadne istrage pohranjeni su kao strogo povjerljivi, no kako objasniti javnosti – prvenstveno njihovim obiteljima – nestanak dvjestotinjak parlamentaraca i službenog osoblja, cijelog zakonodavnog tijela države? Najpribližnije bismo, posebno u kontekstu informatički napredne Alterre, to mogli objasniti prisposobom s hipotetskim Guantanamoom, po kojem „šeću“ holografske prikaze državnih neprijatelja, osuđenih na doživotni zatvor bez prava na posjete, u stvarnosti odavno smaknutih. Bilo kako bilo, nakon desetljeća i desetljeća povijesti koja je u konačnici dovela do ujedinjenja planete pod – po zemaljskim kriterijima – „liberalnim“ uvjetima iskorištavanja proizvođača, i nakon spominjane grandiozne pobjede radničke klase Alterre nad svojim eksploatatorima povješanima po jarbolima glavnog trga prijestolnice; nakon što su javnosti otvoreni strogo čuvani arhivi te je užasnuta spoznala prave razmjere događaja koji smo opisali, društvo je pokušalo racionalno i etički valorizirati Libertovo djelo, u svjetlu vlastite proživljene povijesti i poslijednjeg smješka umirućeg „teoriste“ upućenog društvu. Ne ulazeći u etičke standarde vanzemaljske civilizacije (tko smo mi da smijemo kritički suditi nama sasvim nepoznatoj kulturi?), samo ćemo konstatirati kao je na glavnom gradskom trgu bivše države sada već ujedinjenog planeta – skulptura konjanika s mačem uperenim samo on zna kuda, zamijenjena s Libertovom, kao opomena svakoj vlasti koja se uzoholi i iz bilo kojih razloga okrene leđa ljudima. Upravo njima; ne narodima, etnijama i rasama ili vjernicima, niti manjinama ma koje vrste (ukoliko ne zastupaju „neljudske“ principe – sjetimo se, radi se o vanzemaljcima), već ljudima – proizvođačima materijalnih i duhovnih dobara, te vlastite povijesti. Da li i dan-danas oni štiju tu poruku odaslanu iz prošlosti, teško je nama konstatirati, vrsti koja se nakon poslijednjeg svjetskog rata nije prestala iz dana u dan iznova trijebiti po raznoraznim osnovama. Kako god, čini se da izlasci svjetlijeg i tamnijeg alterrinog sunca donose stanovnicima planete više svjetlosti no ikad do sada.

Primjedba:

Svakako neće uzmanjkati kritičara autora, zbog navodnog širenja govora mržnje i sličnih objeda od strane pojedinaca nesposobnih shvatiti suštinu priče. S obzirom da je ona „umotana“ u SF oblandu, zgodno je [podsjetiti](#):

„Dobar SF stavlja radnju u neku „pomaknutu“ stvarnost, ali uvijek govori o nama kakvi smo sada, o našim nadanjima i strahovima.“ (Leon Maglić)

Načini realizacije osnovne ideje SF-a su izrazito vjerojatnostno orijentirani, imajući prvenstveno upozoravajući karakter u odnosu na moguća zbivanja. A njih, kreiramo i biramo samo mi – ljudi.

WWW: <http://www.diogenpro.com/ja-i-njihov-rat-kultura-tolerancije-kao-alternativa-iskljucivosti.html>